

Förgäves uppå stigen

Folksong, lyr. S.H.Hedborn

1 För - gå - ves up - på sti - gen jag dig att mö - ta går. Jag
2 En tid det var så ro - logt, den tid för - svun - nen är, då
3 En vin - ter har för - flu - tit, den vin - terns var mig lång. Jag
4 När du - van bli - vit än - ka, hon sig till - freds ej ger, och

lyss - nar, ro - par och jag lyss - nar å - ter. Det väd - ret är som blå - ser, det
vän - skap du för mig i hjär - tat hys - te. När jag gick ut - åt lun - den, så
ön - ska - de den mån - gen gång till - än - da! Du var i mi - na dröm - mar, du
hen - nes hjär - te - sår kan in - gen li - sa. Men dö - den hen - ne fin - ner, när

böl - jan är som slår, men vän - nens röst sig in - te hö - ra lå - ter. Och
var du för mig där, det min - nes him - lens stjär - nor, som oss lys - te. Det
var ut - i min sång. Du var i mi - na tan - kar vid min slän - da. Men
so - len skri - dit ner, och slu - tar hen - nes kval och kla - go - vi - sa. Som

sky - ar - na de gå på him - me - len den blå. Så van - dra mi - na tan - kat och
löf - te du mig gav, att bli min tröst och stav; Och om det vo - re stör - re, det
vå - ren å - ter kom, fast grön, dock gläd - je - tom. En an - nan fått ditt hjär - ta, som
hen - nes dom - nar av, mitt hjär - ta med sitt kvav, och lik - som grö - na trä - det, som

in - gen vi - la få, så län - ge jag ej fin - ner den jag sö - ker.
sto - ra vi - da hav, det rym - de al - drig gläd - jen, som jag kän - de.
var min e - gen - dom. Jag al - drig där - på tän - ker u - tan tå - rar.
fäll - des i sin sav, skall snart mitt un - ga hjär - te - blod för - stel - na.